

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.III.45.034/2024/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra előadó bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Sugár Tamás bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: dr. Lux Anita pártfogó ügyvéd
(felperesi képviselő címe)

Az alperes: ... Vármegyei Kormányhivatal
(alperes címe
ügyintézés helye: ...)

Az alperes képviselője: Tarczaliné dr. Harcsár Katalin jogtanácsos

A per tárgya: társadalombiztosítási ügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozatot hozó bíróság és határozatának száma: a Miskolci Törvényszék 12.K.701.204/2023/7. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Miskolci Törvényszék 12.K.701.204/2023/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes részére az alperes jogelődje 2010. december 24-től 2012. január 23-ig rehabilitációs járadékot folyósított, amely a megszűnést megelőző hónapban 87.395 forint volt. 2011. december 30-án a felperes rokkantsági nyugdíj megállapítására irányuló kérelmet terjesztett elő. Mivel az elsőfokú szakértői bizottság 2012. március 29-én kelt véleménye szerint a felperes egészségi állapotának mértéke 48% volt, foglalkozási rehabilitációja nem volt javasolt, az alperes jogelődje a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (a továbbiakban: Mmtv.) alapján eljárva a 2012. május 15-én kelt határozatával 2012. január 24-től 56.800 forint rokkantsági ellátást állapított meg a felperes részére. Az alperes jogelődje a 2014. július 10-én kelt határozatával a felperes részére megállapított rokkantsági ellátás havi összegét – az Mmtv. 34. § (5) és (6) bekezdései alapján hivatalból eljárva – 2014. január 1. napjától 83.735 forintban állapította meg. A 2016. április 29-én kelt határozattal a felperes részére 2012. január 24-től megállapított rokkantsági ellátást alperesi jogelőd továbbfolyósította, tekintettel arra, hogy a felperes egészségi állapotának 50%-os mértéke alapján a C2 minősítési kategóriába tartozott. Az alperes jogelődje a 2019. április 5-én kelt határozatával a felperes rokkantsági ellátását az Mmtv. 19. § (1a) bekezdésének megfelelően folyósította tovább.

[2] A felperes 2023. július 20-án állapotváltozás visszamenőleges vizsgálata iránti kérelmet terjesztett elő az alperesnél arra hivatkozással, hogy az Mmtv. 33/B. § szabályozása ellenére kimaradt a 2022. évi kompenzációból.

[3] Az alperes a 2023. július 27-én kelt határozatában megállapította, hogy a visszamenőleges állapotvizsgálat feltételei a felperes esetében sem az Mmtv. 33/A. §-ában, sem az Mmtv. 33/B. §-ában foglaltak alapján nem állnak fenn, ezért a felperesi kérelmet elutasította. Rögzítette, hogy a felperes 2011. december 31-én rehabilitációs járadékban részesült, amelyet 2012. január 23-ig változatlan címen folyósítottak a részére. A 2011. december 30-án benyújtott rokkantsági nyugdíj iránti kérelmét a jogszabályi változások miatt megváltozott munkaképességűek ellátása iránti kérelemként kellett elbírálni, ezért esetében nem érvényesült az Mmtv. 32. § (1) bekezdésében, illetve 33. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi feltétel; a részére 2012. január 24-től járó rokkantsági ellátásra való jogosultság megállapítására nem hivatalból indított felülvizsgálati eljárásban, hanem az előző ellátás megszűnése miatt, új ellátás megállapítására irányuló kérelem alapján került sor.

A kereset és a védirat

[4] A felperes keresetében az alperes 2023. július 27-i határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte arra hivatkozással, hogy esetében 2012-ben – a kötelező felülvizsgálaton – úgy állapítottak meg 20%-os állapotjavulást, hogy közben állapota romlott. A mintegy egyévi rehabilitációs járadékot követően rokkant ellátott lett, járadéka jelentősen csökkent, utazási kedvezménye és közgyógyellátási jogosultsága is megszűnt. A felperes jelezte, hogy ügyével megkereste az Alapvető Jogok Biztosát, aki javasolta, hogy a 21/2018. (XI. 14.) AB határozat (a továbbiakban: AB határozat) tartalmára, valamint a BH2023.I.23. számú kúriai döntésre hivatkozással forduljon a bírósághoz. Kérte figyelembe venni, hogy helyzete megegyezik a ... kontra Magyarország ügy felperesének helyzetével, amely ügyben az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) megállapította a tulajdonhoz való jog aránytalan sérelmét.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte határozatában foglalt jogi és ténybeli indokai fenntartásával. Kiemelte, hogy 2011. december 31-én a felperes nem az

Mmtv. 32. § (1), illetve 33. § (1) bekezdésében meghatározott ellátásokban részesült, hanem rehabilitációs járadékban, ezért nem tartozik a sem az Mmtv. 33/A. §-ában, sem az Mmtv. 33/B. §-ában meghatározott személyi körbe.

A bíróság ítélete

[6] A bíróság a felperes keresetét elutasította. Kiemelte, hogy a felperes által kérelmezett visszamenőleges állapotvizsgálatot, mint utólagos kompenzációs eljárási lehetőséget 2021. július 1-jei hatállyal az AB határozatban foglalt alkotmányos követelményeknek való megfelelés érdekében iktatta be az Mmtv.-be a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény módosításáról rendelkező 2021. évi XXXV. törvény (a továbbiakban: Módtv.). Az AB határozat szerint az Alaptörvény Q cikk (2) bekezdéséből következő alkotmányos követelmény, hogy az Mmtv. 33/A. § (1) bekezdés a) pontjának az „állapotjavulás kivételével” szövegrésze kizárólag azon ellátásra jogosultak esetén legyen alkalmazható, akiknek nemcsak a jogszabályok szerinti kategóriák és értékek alapján meghatározott jogi értelemben vett állapota, hanem az élethelyzetét érdemben meghatározó tényleges fizikai állapota is kedvezően változott.

[7] A bíróság megállapította, hogy az Mmtv. 33/A. §-a az Mmtv. hatályba lépését követő első felülvizsgálat speciális szabályait rögzítette, míg az Mmtv. 33/B. § (2) bekezdése rendelkezett a visszamenőleges állapotvizsgálat lehetőségéről. Az Mmtv. 33/B. § (1) bekezdésében a jogalkotó az állapotvizsgálat iránti igényjogosultság személyi körét egyértelműen az Mmtv. 32. § (1) és 33. § (1) bekezdéseire utalással jelölte meg, így az Mmtv. 33/B. § rendelkezései kizárólag azon személyek vonatkozásában alkalmazhatóak, akik 2011. december 31-én rokkantsági, baleseti rokkantsági nyugdíjban, rendszeres szociális járadékban vagy átmeneti járadékban részesültek, és a 2011. december 31-ét követő első komplex vizsgálatuk alapján rokkantsági ellátásra váltak jogosulttá, amely alacsonyabb összegű volt, mint az addig folyósított – rokkantsági vagy rehabilitációs – ellátás.

[8] A felperes 2011. december 31-én nem részesült egyik fent megnevezett ellátási formában sem, nem tartozott az Mmtv. 32. § (1) bekezdésében, illetve 33. § (1) bekezdésében meghatározott személyi körbe, ezért rá nem vonatkozott sem az Mmtv. 33/A. §-a, sem az Mmtv. 33/B. §-a, amely jogértelmezést a Kúria Kfv.III.45.231/2022/4. számú döntése is alátámaszt. A felperes által hivatkozott BH2023.23. számú elvi döntést az ügyazonosság hiánya okán nem lehetett érdemben figyelembe venni, mivel az elvi döntés alapjául szolgáló ügy felperese megfelelt az Mmtv. 33. § (1) bekezdésében rögzített törvényi feltételeknek. A bíróság utalt arra is, hogy az Alapvető Jogok Biztosa a felperes által előadott sérelem vizsgálatát végezte el, amely jelentősen eltér a jelen ügy alapjául szolgáló tényállástól, ezért a tájékoztatásában levezetett jogkövetkeztetések érdemi relevanciával nem bírhatnak.

[9] Mindezek alapján az alperes döntése jogszerű volt, az állapotromlás visszamenőleges vizsgálatára irányuló kérelem előterjesztésének a felperes esetében nem volt helye.

[10] Az EJEB hivatkozott döntésében foglaltakat elemezve a bíróság rögzítette, hogy annak tényállása ugyan nagyobb részt egyezik a jelen ügyben feltártakkal, azonban érdemi eltérés fennállása okán ezen ítéletből közvetlen jogkövetkeztetés mégsem vonható le a perben. A Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a

továbbiakban: Egyezmény) Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke szerinti kérelmezői jog megsértését az EJEB azon aránytalannak ítélt intézkedésre alapozta, hogy az ügy kérelmezőjének folyósított rehabilitációs járadék és az első komplex felülvizsgálat alapján megítélt rokkantsági ellátás összegéhez viszonyítottan kétharmados csökkentés merült fel. Jelen ügyben ilyen mértékű aránytalanság nem állapítható meg, figyelemmel arra, hogy a felperes részére folyósított rehabilitációs járadék összege 87.395 forint volt, amely 2012. január 24. napját követően 55.800 forint rokkantsági ellátásra módosult, azaz a felperes esetében a társadalombiztosítási ellátás csökkenésének aránya körülbelül egyharmadban határozatható meg, szemben a hivatkozott döntésben foglaltakkal.

[11] A bíróság rámutatott arra is, hogy az Mmtv. 2014. január 1. napjától beiktatott 34. § (5) és (6) bekezdésével a jogalkotó célja az volt, hogy utólagosan korrigálja, ha az Mmtv. 2012. január 1. napjával hatályba lépő rendelkezései alapján megállapított ellátás összege lényegesen kevesebb lett, mint a korábban folyósított rehabilitációs járadék összege, annak ellenére, hogy az érintett személy egészségi állapota nem romlott. Az alperes e rendelkezések eredményeképp emelte fel a felperes rokkantsági ellátásának az összegét a 83.735 forintra.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[12] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet jogszabálysértő és megalapozatlan, a bíróság a tényállást nem tárta fel teljeskörűen, a hiányosan megállapított tényállásból helytelen következtetéseket vont le, eljárása sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1)-(2) bekezdéseiben foglaltakat, továbbá a Kp. 78. § (1) és (2) bekezdésébe is ütközik.

[13] A felperes nem vitatta azt, hogy az Mmtv. bíróság által hivatkozott felsorolása nem minden egyes megváltozott munkaképességű személy ellátására vonatkozik, azonban kérte figyelembe venni a ... kontra Magyarország ügyben hozott EJEB ítéletet. Ellátásának csökkenése jelentős mértékű volt a korábbi ellátásához képest, mivel az egyéb juttatásoktól, így az utazási kedvezménytől és a közgyógyellátásra való jogosultságtól is elesett. Ezzel az érvelésével a bíróság nem foglalkozott, e vonatkozásban a tényállást nem tárta fel, holott az arányosság körében ezt is vizsgálnia kellett volna, tekintettel arra, hogy teljes áron kellett igénybe vennie a tömegközlekedési eszközöket és teljes áron volt kénytelen megvenni a gyógyszereit, valamint gyógyászati segédeszközöket. Mindez pedig a 2014. január 1-je előtti időszakban túlzott egyéni terhet jelentett számára. Erre figyelemmel az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkébe ütközően aránytalan volt a csökkenés a rehabilitációs járadék és a rokkantsági ellátás összege között. A jövedelme nem körülbelül egyharmadával csökkent, hanem azzal a plusz havi 10.000 forinttal is, amivel az utazási kedvezmény és a közgyógyellátás elvesztése miatt több kiadása lett, így gyakorlatilag korábbi jövedelme felét elvesztette.

[14] A felperes álláspontja szerint felvetődik az Európai Unó Bírósága (a továbbiakban: EUB) előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége is, mivel bár az EJEB a ... kontra Magyarország ügyben kifejtette azt az álláspontját, hogy a kétharmados jövedelemcsökkenés aránytalan terhet ró a kérelmezőre, arra azonban nem adott választ, hogy más, hasonló ügyben az aránytalanság vizsgálatánál figyelembe kell-e venni valamiféle százalékos mértéket, illetve a kapcsolódó ellátások elvesztését, továbbá az adott egyedi ügyben érintett személy valós megélhetési költségeit.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem „elutasítását” és a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Hangsúlyozta, hogy az Mmtv. 34. § (1) bekezdésének megfelelően a felperes részére 2011. december 31. után a már korábban megállapított időszak lejártáig a rehabilitációs járadékot továbbfolyósította, majd a rehabilitációs járadék megszűnését – 2012. január 23-át – követően került sor a rokkantsági ellátáshoz szükséges komplex vizsgálat elvégzésére, amely az Mmtv. 3. §-a szerinti első vizsgálatnak minősült. Hivatkozott a Kúria Mfv.III.10.516/2013/3. számú döntésére, amely azt állapította meg, hogy az Mmtv. 19. §-ában szabályozott felülvizsgálat csak az Mmtv. alapján egyszer már a 3. § szerint végrehajtott vizsgálat után következhet. Mindebből következően a felperes esetében a komplex vizsgálat nem az Mmtv. 19. §-a szerinti, hanem egy új ellátáshoz szükséges első vizsgálat volt, amely alapján egy nevében és minőségében is más, új ellátás megállapítására került sor. Az Mmtv. 33/B. § (1) és (2) bekezdése a felperessel szemben nem alkalmazható, hiszen az kizárólag a 2012. január 1-től a rokkantsági, illetve rehabilitációs ellátásként továbbfolyósított és azt követően az első komplex vizsgálat alapján átfordult ellátásra vonatkozik. Az Mmtv. 33/B. § (2) bekezdésében meghatározott állapotvizsgálatra a felperes esetében akkor kerülhetne sor, ha az Mmtv. 32. § (1) bekezdésében vagy a 33. § (1) bekezdésében meghatározott személyi körbe tartozna. A felperesre nem irányadó a Kúria BH2023.1.23. számú döntése sem, mivel az olyan esetre vonatkozik, amelyben az ügyfél az Mmtv. 33/A. § és 33/B. § hatálya alá tartozott.

[16] A ... ügyében született EJEB ítélet nem tartalmaz olyan utasítást, amelyet a rehabilitációs hatóságnak jelen ügyben alkalmaznia kellett volna. Az EJEB az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke alapján az ellátás aránytalan, kétharmados csökkentése ellentételezéseként vagyoni kártérítést állapított meg, ezzel szemben az alperesnek jelen eljárása során feladata elsődlegesen a jogosultsági feltételek vizsgálata volt, azaz, hogy a felperes az Mmtv. 33/B. §-a alapján beletartozik-e abba a személyi körbe, aki jogosulttá válhat a kompenzációra.

A Kúria döntése és jogi indokai

[17] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott, az alábbiak szerint.

[18] A Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése szerint Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. Tekintettel arra, hogy a Kp. 115. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítélet ellen jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet felülvizsgálati kérelmet előterjeszteni, a felülvizsgálati eljárás kereteit a felülvizsgálati kérelemben előadott jogszabálysértések és kúriai határozatok képezhetik. A Kúria gyakorlata egységes abban, hogy a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemben felhozott indokok, érvek és kifogások alapján, a kérelemben megjelölt jogszabályokkal összefüggésben vizsgálja (Kfv.VII.37.803/2020/6.; Kfv.III.45.231/2022/4.).

[19] A felperes felülvizsgálati kérelmében kizárólag a Kp. 2. § (1)-(2) bekezdésének, valamint a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdéseinek bíróság általi megsértését állította; kúriai döntéstől való eltérésre nem, csak az EJEB ítéletének jelen esettel való hasonlóságára, és azon keresztül az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének sérelmére – az általa viselendő túlzott egyéni teherre és az alperes intézkedésének aránytalanságára – hivatkozott.

[20] A Kp. 2. § (1) bekezdése a közigazgatási bíróság feladatává teszi, hogy eljárásával a közigazgatási tevékenységgel megvalósított jogsértéssel szemben – erre irányuló

megalapozott kérelem esetén – hatékony jogvédelmet biztosítson. A (2) bekezdés a közigazgatási jogvita tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárásban történő elbírálását írja elő.

[21] A Kp. 78. § (1)-(2) bekezdése egyrészt visszautal a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) bizonyítás eljárásra vonatkozó rendelkezéseinek – a Kp. e fejezetben foglalt szabályainak eltéréseivel való – alkalmazhatóságára; másrészt kimondja a bizonyítékok egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve történő értékelésének kötelezettségét.

[22] A felperes által állított eljárási jogszabálysértésekkel összefüggésben a Kúria mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a felperes nem fejtette ki részletesen, mit ért a Kp. felhívott szabályainak sérelme alatt. A bíróság előtt keresettel támadott közigazgatási határozat a felperes visszamenőleges állapotának feltárására irányuló kérelmről döntött, ezért azt vizsgálta, hogy a visszamenőleges állapotvizsgálatnak az Mmtv. 33/A. §-ában, illetve 33/B. §-ában rögzített feltételei a felperes esetében fennállnak-e. A bíróságnak – a felperes kereseti kérelméhez igazodóan – arról kellett döntenie, hogy jogsértő volt-e az alperesnek a felperes kérelmét elutasító határozata, azaz a felperes valóban nem tartozott-e az Mmtv. 33/B. § (1) bekezdésében meghatározott személyi körbe. Ennek érdekében a bíróság az ügyben megtartott első tárgyaláson a felperest tájékoztatta a bizonyítási érdek alakulásáról, a felperest terhelő bizonyítási kötelezettségről, azonban a felperes bizonyítási indítványt ennek ismeretében nem terjesztett elő. Ebből következően a bíróság az eljárása során bizonyítást nem folytatott le, csupán a hatósági eljárásban is rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte. Ilyen körülmények mellett a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdéseinek alkalmazása a perben fel sem merült, a hatékony jogvédelem és az ahhoz szorosan kötődő tisztességes eljárás elvének általánosságban hivatkozott sérelmét pedig ennek okán megállapítani nem lehetett.

[23] A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott – 25294/15. szám alatt meghozott – EJEK ítélet tartalmát vizsgálva a Kúria megállapította, hogy az annak alapjául szolgáló tényállás szerint a korábban rehabilitációs járadékban részesülő személy a 2012. augusztus 1-től járó megváltozott munkaképességű személyek ellátási összegét kifogásolta a 2013. december 31-ig terjedő időszakra. Ere figyelemmel az EJEK határozatával elbírált követelés nem az alperes határozatában vizsgált Mmtv. 33/B. §-át érintette, hanem az Mmtv. 34. § (6) bekezdését, mely rendelkezés értelmében, ha a 2011. december 31-én rehabilitációs járadékban részesülő személy részére 2014. január 1-jét megelőzően megváltozott munkaképességű személyek ellátása került megállapításra, a rehabilitációs hatóság az ellátás összegét, ha az számára kedvezőbb, az (5) bekezdésben foglaltak figyelembevételével 2014. május 31-éig – 2014. január 1-jére visszamenő hatállyal – hivatalból módosítja.

[24] Ezzel szemben jelen eljárásban a felperes nem az Mmtv. 34. §-ának sérelmét állította, hanem az Mmtv. 33/B. §-ában meghatározott visszamenőleges állapotvizsgálatot kérte, ezért mind az alperes határozata, mind a bíróság ítélete az Mmtv. 33/B. §-át vizsgálva jutott arra a következtetésre, hogy a felperes kérelmére nem lehetett elrendelni az azokban szabályozott visszamenőleges állapotvizsgálatot, tekintettel arra, hogy a felperes 2012. január 23-ig rehabilitációs járadékban, és nem az Mmtv. 33/B. § (1) bekezdésében szabályozott, az Mmtv. 32. § (1) bekezdése szerinti rokkantsági ellátásban, vagy a 33. § (1) bekezdése alapján rehabilitációs ellátásban részesülő személy volt. Az Mmtv. 34. §-a – erre irányuló kérelem hiányában – nem képezte az alperes és nem képezhette a bíróság vizsgálatának tárgyát. A Kúria gyakorlata töretlen abban, hogy olyan jogkérdést nem vizsgálhat, amely a bírósági eljárásnak nem volt tárgya, amelyre a bíróság döntését nem alapította (Kfv.VII.37.540/2020/5.).

[25] A Kp. 34. § a) pontja szerint a bíróság hivatalból vagy kérelemre, a polgári perrendtartás szabályainak alkalmazásával kezdeményezheti az EUB előzetes döntéshozatali eljárását. Nincs helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, amennyiben a felülvizsgálati kérelemnek nincs olyan eleme, amely alapján megállapítható lenne, hogy a jogvita a szabályozás tekintetében az uniós jogszabály értelmezését vagy alkalmazását érintené (Kfv.VII.37.977/2020/4.). Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése csak akkor lehet indokolt, ha a folyamatban lévő egyedi ügy elbírálása során alkalmazandó jogszabály vonatkozásában merül fel annak szükségessége. Az EUB előtti előzetes döntéshozatali eljárás nem irányulhat az ügyben nem alkalmazandó norma értelmezésére. A Kúria ezek alapján nem tartotta szükségesnek az ügyben előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

[26] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[27] *A perben hozott döntésre általában nincs kihatása az EJEB olyan ítéletének, amelynek tényállása részben hasonló ugyan a perbeli tényálláshoz, azonban nem azonos és nem is érinti a perbeli jogvita eldöntése során vizsgált jogszabályokat.*

Záró rész

[28] A pernyertes alperes a felülvizsgálati eljárásban költséget nem számított fel, erre figyelemmel a Kúria a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján mellőzte a perköltség megállapítását.

[29] Az eljárás az Mmtv. 14. § (2) bekezdése alapján költség- és illetékmentes, ezért a Kúriának e tárgyban nem kellett rendelkeznie.

[30] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt Kp. 99. § (3) bekezdése alapján irányadó Kp. 77. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet ellen a további jogorvoslat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. október 9.

Dr. Farkas Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró, Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő